

ת"פ 51169/10/17 - מדינת ישראל נגד י כ,

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 51169-10-17 מדינת ישראל נ' כ(עציר)
תיק חיצוני: 468442/2017

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מדינת ישראל
י כ, באמצעות עוה"ד ענת חולי (סניגוריה ציבורית)

החלטה

לפני בקשה להפסקת הליכים ומתן צו אשפוז לתקופה המרבית .

רקע

1. בתאריך 26.10.17 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ואיומים, לפי סעיפים 382(ג), 452 ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.10.17 סמוך לשעה 18:30, בדירתם שברח' ---, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין בת זוגו הגב' מ ר (להלן: "המתלוננת"), שבמהלכו קילל אותה הנאשם והעליבה. המתלוננת התקשרה לאחיה וסיפרה לו אודות הויכוח ואז כעס עליה הנאשם ואיים כי יפוצץ לה את הפנים ויירד לה דם, בכוונה להפחידה. בהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בגבה במספר מכות אגרופ, תוך שאחז בראשה ודחפו כלפי מטה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בגבה. במהלך הארוע המתואר לעיל, שבר הנאשם טלוויזיה, שני מאווררים ופריטי רכוש נוספים בבית.

3. במסגרת תיק המעצר שנפתח במקביל לתיק זה, הופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית לשם בחינת שאלות אחריותו למעשיו וכשירותו לעמוד לדין.

4. בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לבית המשפט ביום 17.12.17 נקבע כי הנאשם הינו חולה נפש במובן המשפטי, שכן הוא סובל מזה שנים רבות מהפרעה סכיזואקטיבית כרונית, וכי בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום היה שרוי במצב שלא אפשר לו להבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור. עוד עמוד 1

נקבע כי במצבו הנפשי הנוכחי, הנאשם אינו מסוגל לעקוב אחר הליכי המשפט ולעמוד לדין.

5. בדיון שהתקיים בפני ביום 20.12.17 בקשה ב"כ המאשימה לדחות את מועד הצגת עמדתה בתיק זה, זאת לנוכח גרסת הנאשם לארועים מושא כתב האישום כפי שפורטה במסגרת חוות הדעת הפסיכיאטרית, בה הוא "אינו מכחיש את ביצוע העבירות אלא מעניק להן נופך פחות חמור" וגם טוען כי בעת ביצוען עישן "גראס". עוד ציינה ב"כ המאשימה כי על אף שחומר החקירה שהיווה את הבסיס להכנת כתב האישום אמור היה להיות מועבר לעיונו הפסיכיאטר שכתב את חוות הדעת, הדבר לא נעשה.
6. ב"כ הנאשם התרעמה על בקשת הדחיה, טענה כי היה לה למאשימה די זמן לשם גיבוש עמדתה במקרה זה ולפיכך בקשה היא כי אורה על הפסקת ההליכים ועל אשפוזו של הנאשם, לאלתר. לענין זה הוסיפה ב"כ הנאשם וטענה כי מלבד חוות הדעת הנ"ל, גם סיכום האשפוז של הנאשם מיום 26.10.17 **(נ/1)** וגם הסיכום הנוסף מיום 23.10.17 מבית החולים "הלל יפה" **(נ/2)**, מלמדים על המצב הפסיכיאטרי החרף בו הוא היה שרוי בעת הרלבנטית.
7. לאחר שנתתי דעתי לנימוקי בקשת המאשימה ולעמדת ב"כ הנאשם וציינתי כי אף אנוכי סבורה כי מן הראוי היה שהמאשימה תעביר לפסיכיאטר את חומר החקירה מבעוד מועד כפי שהיה עליה לעשות, תתייצב לדין כשחוות הדעת שהוגשה לבית המשפט מספר ימים קודם לכן תימצא בידיה ועמדתה תהא ברורה, החלטתי ליתן לה בכל זאת את השהות לגיבוש עמדתה כאמור.
8. בפתח הדיון האחרון שהתקיים בפני ביום 10.1.18, הודיע ב"כ המאשימה כי זו מסכימה להפסקת ההליכים בתיק זה ועותרת למתן צו אשפוז לתקופה המרבית, דהיינו למשך 6 שנים (העונש הקבוע לצד העבירה של תקיפת בת זוג שגרמה לחבלה של ממש). ב"כ המאשימה הגיש את הודעת המאשימה לענין זה בכתב מיום 3.1.18, הודעה שככל הנראה בשל טעות לא הוגשה לתיק - **ת/2**, הניח בפני את גליון הרישום הפלילי של הנאשם **(ת/1)** ובקש כי באת כוחו תצהיר על הסכמתה לקיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות שבכתב האישום.
9. בתגובתה לדברים אלה, אמרה ב"כ הנאשם כי הלה אינו מודה בכל האמור בכתב האישום ואף בקשה כי אתיר לה להעיד את העובדת הסוציאלית ששוחחה עמו בסמוך לארוע, באשר עדותה תוכל לשפוך אור על הסיטואציה שקדמה למעשיו, כפי שהיא מצטיירת גם מן האמור בסיכום האשפוז **(נ/1)**. ב"כ המאשימה התנגד לבקשה וטען כי מאחר שלא היה מודע לכוונת ב"כ הנאשם להעיד את העובדת הסוציאלית הוא לא נערך לחקירתה, מה גם שמדובר במי שהיא עדת תביעה ולמיטב ידיעתו אינה מחזיקה ברשותה ויתור על חסיון מטעם המתלוננת.

10. בהמשך ובמהלך הכתבת החלטתי בה התכוונתי להורות למאשימה לבדוק את אפשרות הגשת ההודעה שנגבתה מהעובדת הסוציאלית בהסכמה, חזרה בה ב"כ הנאשם מבקשתה להעידה והסבירה כי הנאשם מבקש לסיים את עניינו בתיק זה באותו מעמד ולא לדחות את סיומו עוד. הנאשם עצמו הוסיף וציין כי הוא מוותר על זכותו להיות נוכח בהקראת החלטתי הסופית בבוא העת.

בקשת המאשימה ונימוקה

11. בעתירתו כי אורה על אשפוז הנאשם לתקופה המרבית העומדת בתיק זה על 6 שנים, טען ב"כ המאשימה כי זוהי הוראת החוק וכי כך נקבע גם בפסיקה. לתמיכת עמדה זו הפנה ב"כ המאשימה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 59511-02-16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5.6.16 - דהיינו לפני מועד כניסתו לתוקף של תיקון מס' 9 לחוק טיפול בחולי נפש - ר.ס.מ).

עמדת ב"כ הנאשם

12. ב"כ הנאשם הביעה הסכמתה להפסקת ההליכים נגדו על אף שהוא אינו מודה בכל האמור בעובדות כתב האישום, הפנתה אל תמונת מצבו בסמוך לביצוע העבירות כפי שהיא עולה מסיכום האשפוז **נ/2**, טענה כי בעקבות התגרות המתלוננת בו הוא למעשה ניסה להתאבד ומשכך בקשה היא כי אקבע שמדובר במקרה שנסיבותיו "מקלות במיוחד" ולכן מצדיקות את קיצור תקופת האשפוז.

דין והכרעה

13. **סעיף 15 (ד1)(2) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991** לאחר תיקונו מיום 28.6.16 (תיקון מס' 9) קובע כי:

"תקופת האשפוז או הטיפול המרבית תהיה תקופת המאסר המרבית;

לעניין זה, "תקופת המאסר המרבית" -

(א) תקופת המאסר הקבועה בחוק לעבירה כאמור בסעיף קטן (א1) או (ב), לפי העניין ואם הועמד הנאשם לדין לפני בית משפט שלום לפי סעיף 51 (א)(1)(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 - שבע שנים;

(ב) היו כמה עבירות כאמור בפסקת משנה (א) - תקופת המאסר הארוכה ביותר מבין

תקופות המאסר הקבועות בחוק לאותן עבירות;

(ג) ...

(2א) על אף האמור בפסקה (2)(א) ו-(ב), שוכנע בית המשפט כי מעשה העבירה

בוצע בנסיבות מקלות במיוחד, רשאי הוא, במקרים חריגים ומטעמים

מיוחדים שיירשמו, להורות בצו כי תקופת האשפוז או הטיפול המרבית

תהיה קצרה מתקופת המאסר המרבית;

....

14. עניינו הרואות כי סעיף 15(ד1)(2א) מסמך את בית המשפט, במקרים חריגים, לקבוע תקופת אשפוז מרבית קצרה יותר מתקופת המאסר המרבית וזאת בתנאי שמעשה העבירה בוצע בנסיבות מקלות במיוחד ומטעמים מיוחדים שיירשמו.

15. בסקירת ההחלטות ופסקי הדין שניתנו בנושא זה מאז תוקן החוק כאמור, מצאתי כי:

· בהחלטתו הסופית מיום 11.7.16 בע"פ 6365/15 **מדינת ישראל נ' רוני גולן** קבע בית המשפט העליון כי "**בתי המשפט ידונו בתיקים מכאן ואילך לפי התיקון, או במידת הצורך ברוחו...**".

· בתפ"ח (מחוזי מרכז) 33723-02-16 **מדינת ישראל נ' ש. ש.** (11.12.16), בו נדון עניינו של מי שיוחסה לו עבירה של נסיון רצחונקבע כי הוא לא היה אחראי למעשיו בעת ביצועם וגם לא כשיר לעמוד לדין, הורה בית המשפט על הפסקת ההליכים ובצוותו על תקופת אשפוז מרבית של 20 שנים (כמשך תקופת המאסר הקבועה לצד העבירה), קבע כי: "**אין המדובר במעשה עבירה שבוצע בנסיבות מקלות במיוחד...**" וכי "**מאחר שמדובר בעבירה שבוצעה כפועל יוצא ממחלת הנפש של הנאשם ומדובר בעבירה חמורה שאך בדרך נס לא הסתיימה בהמתת המתלונן, אין מקום לקבוע תקופת אשפוז קצרה מתקופת המאסר המרבית**".

· בע"פ (מחוזי ב"ש) 62985-05-17 **באשירי נ' פסיכיאטר מחוזי דרום** (14.6.17) סקרה כב' השופטת י' רז-לוי את תיקוני החקיקה הרלבנטיים לסעיף 15 הנ"ל והבהירה כי תיקון מס' 9 לחוק טיפול בחולי נפש תוקן בשל הפירושים השונים של בתי המשפט את המילים "לא תעלה על תקופת המאסר המרבית" באופן שסטה מכוונת המחוקק. בהתייחסותה למשמעות תיקון מס' 9, כתבה כב' השופטת רז-לוי את הדברים הבאים:

"... חלק מבתי המשפט ראו לנכון לבחון בכל תיק ותיק מהי

תקופת המאסר המרבית שהיתה נגזרת על מי שאמור להינתן

צו אשפוז בעניינו, אשר בהתאם לה תיקבע תקופת האשפוז המרבית. לשם כך נשמעו טיעונים של הצדדים בשאלה מהי התקופה המרבית הראויה שנאשם פלוני היה נדון אליה בהליך הפלילי ולאור זאת נקבע מהי תקופת האשפוז המרבית - דבר המשליך על השאלה האם המשך האשפוז הינו מידתי. לאור זאת, ומזו לא היתה כוונת המחוקק, החוק תוקן שוב בתיקון מס' 9 לחוק טיפול בחולי נפש מיום 28.6.16, באופן שנקבע כי תקופת האשפוז המרבית תהיה (במקום "לא תעלה על") תקופת המאסר המרבית, שהיא תקופת המאסר הארוכה ביותר מאלה שנקבעו בחוק לגבי העבירות בהן הואשם הנאשם. המחוקק השאיר בתיקן פתח צר השמור למקרה בו מעשה העבירה בוצע בנסיבות מקלות במיוחד, תוך שהבהיר כי המדובר במקרים חריגים ומטעמים מיוחדים שיירשמו, בהם בית המשפט יכול לקבוע כי תקופת האשפוז המרבית תהיה קצרה מתקופת המאסר המרבית הקבועה בחוק".

16. בחינת חוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 17.12.17, סיכומי האשפוז של הנאשם מיום 26.10.17 (נ/1) ומיום 23.10.17 (נ/2) וגליון הרישום הפלילי שלו (ת/1), מצויות את התמונה כדלקמן:

· במהלך השנים מאז 1997 ועד כה, הועמד הנאשם לדין פעמים רבות בגין עבירות רכוש, איומים, סמים ואלימות, כשמרבית המקרים הוא הורשע ונדון לעונשי מאסר ומאסרים על תנאי ובשלושה מן המקרים הופסקו ההליכים שננקטו מגדו מחמת היותו חולה נפש - כך בשנים 1997, 1998 ו- 2013.

· ביום 22.10.17 (היום בו בוצעו העבירות המיוחסות לו בתיק זה), הובא הנאשם (כעצור) אל בית החולים "הלל יפה" ואושפז להשגחה במחלקה הפנימית. בשיחתו עם הפסיכיאטר טען כי התעצבן על בת זוגו שדברה אליו באופן פוגעני ובתגובה לכך נטל 12 כדורים וחתך את אמת ידו באופן שטחי.

הנאשם ביטא מחשבות רדיפה, בין השאר גם כלפי בת זוגו שלתפישתו גורמת לו בכוונה לכעוס, שלל קיומן של מחשבות אובדניות והביע צער על מעשיו. לנוכח בקשתו והסכמתו, הועבר הנאשם לאשפוז במרכז לבריאות הנפש "שער מנשה".

ביום 23.10.17 אושפז הנאשם במרכז הרפואי "שער מנשה" ובשיחה עם הפסיכיאטר שבדק אותו טען כי "בבית היה מסטול אחרי עישון ג'וינט של גראס וניס גאי" וכי במצב זה רב עם חברתו. גם כאן שלל הנאשם קיומן של מחשבות אובדניות ומסקנת רופאיו היתה כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו הוא היה שרוי במצב פסיכוטי קצר שהיה קשור בשימוש בסמים וחלף כעבור יממה. ביום 26.10.17 שוחרר הנאשם מן האשפוז והועבר למעצר.

ביום 1.11.17 אושפז הנאשם מחדש במרכז הרפואי "שער מנשה" וביום 13.12.17 במהלך בדיקתו על ידי פסיכיאטר התקשה למסור תיאור שלם אודות הארועים מושא כתב האישום ובתוך כך טען כי עישן גראס וכי חברתו עצבנה אותו כשלא נתנה לו את שלט הטלוויזיה כפי שבקש.

17. לאחר שנתתי דעתי לכל אלה, מסקנתי היא כי אין מדובר במקרה חריג של מעשה עבירה שבוצע בנסיבות מקלות במיוחד (כלשון הסייג הקבוע בסעיף 15(ד1)(2א) לחוק), אלא בארוע אלים ומאיים שארע בשל מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם מזה שנים.

18. משכך, הנני מורה על הפסקת ההליכים בתיק זה לפי סעיף 170 לחסד"פ ועל אשפוזו של הנאשם למשך התקופה המרבית, דהיינו 6 שנים (תקופת המאסר הארוכה ביותר מבין תקופות המאסר הקבועות בחוק לעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו העבירה של תקיפת בת זוג שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

צו האשפוז ניתן בהתאם להוראות ס' 15 (א) לחוק טיפול בחולי נפש.

19. לסיום אזכיר כי השאלה האם הנאשם ימשיך להיות מאושפז תחת הצווים שניתנו בעניינו, אם לאו, תוכרע ממילא על ידי הועדה הפסיכיאטרית ובהתאם לשיקולים המנויים בסעיף 28(2)(ב) לחוק טיפול בחולי נפש והם - מצבו הנפשי, מידת מסוכנותו, סיכויי שיקומו, נסיבות העבירות שבגינן ניתן הצו, משך הזמן שחלף מאז האשפוז ועוד.

הועדה הפסיכיאטרית תזמן את נציגי המאשימה והסניגוריה הציבורית לדיוניה. לצורך כך ימונה סניגור ציבורי שייצג את הנאשם בדיונים אלה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים, לסניגוריה הציבורית ולועדה הפסיכיאטרית.

זכות להגשת ערעור בתוך 45 ימים מהיום לביהמ"ש המחוזי.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.